

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **M.S.**

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 listopada 2023 r.,

skargi obrońcy oskarżonego w trybie art. 539a k.p.k.,

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 25 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 343/22,

uchylający wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt II K 214/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić skargę;**
- 2. obciążyć oskarżonego kosztami postępowania przed Sędem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 20 października 2022 r. (sygn. akt II K 214/21) M.S. został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 25 maja 2023 r. (sygn. akt II AKa 343/22) uchylił wyrok Sądu I instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Na powyższe orzeczenie skargę na podstawie art. 539a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonych, zarzucając „*rażące naruszenie przepisów postępowania, tj.*

art. 437 § 2 k.p.k. przez uchylenie zaskarżonego apelacją wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, w wyniku wyrażenia błędnego poglądu, iż w niniejszej sprawie zachodzą okoliczności wskazane w art. 454 k.p.k., tj. jak wynika z treści uzasadnienia Sądu Odwoławczego, konieczność wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego M.S., podczas gdy Sąd I instancji dokonał swobodnej oceny materiału dowodowego, zgodnej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niezwykle szczegółowy przedstawił motywy rozstrzygnięcia, w tym dlaczego uznał zeznania i wyjaśnienia C.K. w zakresie dotyczącym M.S. za niewiarygodne co skutkowało wydaniem wyroku uniewinniającego tj. wymogami określonymi w art. 7 k.p.k.”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, które Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela "[m]ożliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą ne peius określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k.". Oznacza to, że sąd odwoławczy zobligowany jest albo uzupełnić postępowanie dowodowe, by upewnić się, że rozstrzygnięcie uniewinniające jest niezasadne, lub wyraźnie

uargumentować, iż na podstawie zgromadzonego w sposób prawidłowy materiału dowodowego nie ma możliwości wydania wyroku uniewinniającego.

W niniejszej sprawie z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego niezbieżnie wynika, że ten przyznając rację apelującemu oskarżycielowi publicznemu uznał, że ustalenia faktycznie i ocena materiału dowodowego dokonana w I instancji jest tak dalece wadliwa, że nie można na ich podstawie zasadnie bronić wydanego orzeczenia. Sąd odwoławczy dzieląc zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podkreśla, że zeznania C.K. dotyczące oskarżonego nie wyróżniają się od tych jakie dotyczą innych osób, o odpowiedzialności których rozstrzygano na podstawie jego zeznań. Są one w swej treści podobnie szczegółowe jak zeznania w odniesieniu do innych skazanych. Zatem Sąd Apelacyjny akcentuje, że nie jest zatem wyjaśnione, czemu akurat zeznania w odniesieniu do oskarżonego nie pozwalają na skazanie. Konstatacja pytań - co zawierać musi w swej treści dowód by uznać go za wystarczający do odtworzenia określonych faktów w sprawach takich jak niniejsza. Nie wynika to z jego zdaniem z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, co prowadzi do wniosku o dowolnym sposobie oceny dowodów o charakterze osobowym. Skarga nie podważa tego wniosku, przedstawiając jedynie własną ocenę o prawidłowości ocen dokonanych na etapie pierwszoinstancyjnym.

W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy jasno wywiódł, że jego zdaniem argumentacja Sądu I instancji prowadząca do uniewinnienia oskarżonego nie może się ostać. Nie miał zatem innej możliwości jak uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

WZ

[a]

